

ЈУГОСЛОВЕНСКО
ДРАМСКО
ПОЗОРИШТЕ

Артур Шницлер ШИРОКА ЗЕМЉА

Превео Бошко Милин

Режија:	Марко Манојловић
Сценографија:	Бранко Хојник
Костимографија:	Лана Цвијановић, Марија Марковић Милојев
Композитор:	Владимир Пејковић
Сценски говор:	Љиљана Мркић Поповић
Дизајн светла и директор фотографије:	Милан Тврдишић

Играју:

<i>Фридрих Хофрајтер</i>	Војин Ђетковић
<i>Гениа</i>	Марија Вицковић
<i>Ана Мајнхолд – Ајгнер</i>	Светлана Бојковић
<i>Доктор Фон Ајгнер</i>	Ирфан Менсур
<i>Доктор Франц Мауер</i>	Петар Бенчина
<i>Госпођа Вал</i>	Милица Михајловић
<i>Адела</i>	Милена Васић
<i>Натер</i>	Срђан Тимаров
<i>Ото</i>	Алексеј Бјелогрић
<i>Ерна</i>	Тамара Шустић

Музичари:

Душан Петровић	саксофон и електроника
Немања Аћимовић	перкусије и електроника

Сниматељи:	Ана Достанић, Петар Јовановић
Реализација видеа:	Давид Србљин

Организатор:	Владимир Перишић
Инспицијент:	Даша Велимировић
Суфлер:	Драгана Анђелковић
Асистент редитеља:	Зоја Васић
Асистент сценографа:	Дуња Костић
Асистент костимографа:	Лара Поповић
Мајстор светла:	Синиша Чупић
Реализатор звука:	Богдан Браковић

**Премијера представе ће бити одржана у недељу 26. септембра 2021. године у 20.00 на
Сцени „Љуба Тадић”**

ШИРОКА ЗЕМЉА

Трагикомедија Артура Шницлера Широка земља објављена је пре тачно 110 година, 1911. у Берлину а исте године је први пут изведена у Фолкстеатру у Бечу. Шницлер је у то време био у зениту славе и популарности па је његово дело истовремено извођено на чак девет позорница немачког говорног подручја.

Основна тема ове трагикомедије је криза брака кроз суптилну студију о друштвеном моралу и (не)верности.

НИШТА НИЈЕ СУБВЕРЗИВНО, ЈЕР ЈЕ СВЕ ДОЗВОЉЕНО – редитељ о представи

Тема Широке земље, која се мени чини најзначајнијом у овом тренутку, то је да је људски живот постао врхунска вредност. Наиме, демистификоване су и идеологија и религија; идеја да је човеков живот испуњен ако је у служби нечега што је веће од њега самог, било да је то љубав, уметност, истраживање, идеологија која ће поправити друштво – изгубила је вредност. Више нема сиромашних песника, револуционара спремних да живе у шумама. Материјалне вредности означавају људски живот. [...] Али, шта онда када се вредност исцрпи? Када се исцрпи сатисфакција због свега купљеног, пробаног, доступног? И шта онда, када наступи старост? Ми живимо фашизам младости – нема више старих мудрих људи који се питају. Стално се проглашава нови највећи уметник са двадесет две године. Шта онда? – то пита ова представа.

АРТУР ШНИЦЛЕР

Артур Шницлер (1862 – 1931), аустријски приповедач и драматург, рођен је у Бечу, у угледној јеврејској породици. После окончаних студија медицине на Бечком универзитету и положеног доктората, радиће у бечкој поликлиници, да би се доцније искључиво посветио писању. Још за време студија показује посебно интересовање за психијатрију, а лично познанство са Сигмундом Фројдом имаће велики утицај на његов књижевни опус. Своја медицинска предзнања и интересовање за теме хистерије, хипнозе, сексуалне патологије и психотерапије умешно је користио у свом драмском стваралаштву. Због имплицитног описа сексуалности оптуживали су га да је порнографски писац. Теме његових дела су морбидност, бесмисао и одсуство етичких вредности у грађанској класи његове епохе. Шницлер је остао ван свих политичких партија и организација - био је прави грађански либерал. Бечки „кафехаус“, грађански салон и касарне су попришта његових драма у којима се поигравао са формалним, али и друштвеним конвенцијама.

Аутор је романа, новела и драма. Најпознатији Шницлерови комади су: *Анатол* (1893), *Љубакање* (1895), *Зелени папагај* (1899), *Вртешка* (1900), *Широка земља* (1911); као и новеле *Поручник Густл* (1901), *Сањарење* (1925/26) – инспирација за Кјубриков последњи филм *Широм затворених очију* (1999) и роман *Пут у слободу* (1908).

МАРКО МАНОЈЛОВИЋ

Позоришни и телевизијски редитељ и сценариста. Дипломирао је позоришну режију на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Славенка Салетовића.

У Југословенском драмском позоришту је 2005. године режирао дебитантску представу *Смрт Вудија Алена*, а потом и представе: *Ноћ убица Хозеа Тријане* (2007), *Небески одред Ђорда Лебовића* и Александра Обреновића (СНП и ЈДП, 2009) и *Само нека буде лепо* Дороти Паркер (2012).